

Argumenter tror nu det ærede Medlem Hr. Drachmann, vi anvendte i disse Forhandlinger, tror det ærede Medlem, vi truede med Repressalier, med Importforbud eller med tilsvarende Regeringsindkøb af engelske Eksportvarer? Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at hvis vi havde gjort det, havde vi gjort det allerfarligste og allerdaarligste, vi kunde gøre. Der var ogsaa i England Tilhængere af, at et saadant Regeringsmonopol for Indkøb af Levnedsmidler skulde fortsættes ind i normale Tider. Vi havde vore handelspolitiske Modstandere dér, lige saa vel som vi; hver Gang vi forhandler med et andet Land, ikke forhandler med det Land saaledes, at det staar som en Enhed, om det end staar som en Enhed i Forhold til os, men saaledes, at vi dér har handelspolitiske Modstandere, hvis Indflydelse vi maa regne med. Jeg tør sige, at hvis vi fra vor Side havde begyndt med den Tale, begyndt med at stille saadanne Ting i Udsigt, havde det kunnet betyde, at vi havde styrket Modstanden imod os. Det, vi Gang paa Gang henviste til, var det frie Handelssamkvem over Nordsøen, som havde været og fremdeles kunde blive til virkelig gensidig Fordel, og vi føjede til, at det danske Landbrug ønsker kun den ene Ting, at det maatte faa Lov at konkurrere med alle andre Lande i Verden; og at det i enhver Henseende underkaster sig det frie Markeds Vilkaar. Det var en Tale, der vandt Forstaaelse, og jeg ønsker her at sige, at vi staar fra det danske Landbrugs Side og fra det danske Samfunds Side i stor Taknemmelighedsgæld til ledende Personligheder indenfor den daværende engelske Regering for den Forstaaelse, den viste os, da vi frembar vore Ønsker. Det var et Argument, der baade var positivt og aktivt, og som i høj Grad har været medvirkende til, at vi i Dag har et frit engelsk Marked. Jeg maa sige, at fordi vi fik dette frie engelske Marked, fordi vi fik denne Adgang til de gamle Kunder, vi havde før Krigen, ventede vi ikke fra Landbrugets Side, at saa var alle Vanskeligheder overstaaet, tværtimod, vi var forberedt paa, at i den almindelige Nedgangsperiode, under den almindelige Depression i alle Lande, ikke mindst i England, hvor Arbejdsløsheden forholdsvis har været langt større end nogen Sinde her i Landet, vilde Købevejen paa vort gamle Marked være stærkt aftaget. Men det er gaaet meget bedre, end nogen turde have ventet; det engelske Marked aftager i Dag ca. 70 pCt. af vort Smør og saa at sige hele vor Flæskepro-

duktion, og det vel at mærke til Priser, som vi kun har Grund til at føle os tilfredsstillede ved. De forskellige andre Markeder, som der jo tales en Del om, havde en ganske særlig Betydning i den Tid, den engelske Regering var Eneopkøber og foretog Nedskaering af de Kvantiteter, som Markedet i England kunde bruge, men deres Betydning er ikke saa afgørende nu som den Gang. Selvfølgelig skal vi søge at opretholde disse Markeder, men jeg vil gerne sige her — jeg tror, det har Betydning, at vi fastholder det —, at England er, har været og vil forhaabentlig ogsaa i Fremtiden saa aldeles afgjort blive Hovedmarkedet, og at jeg savner en lille Smule Perspektiv i det ærede Medlem Hr. Drachmanns Betragtninger, naar han gik fra det ene Land til det andet og vilde bringe os et Indtryk af, hvad der var det mest afgørende. Jeg tror, vi gør Ret i at holde fast ved, at hele vor Landbrugsproduktion er anlagt paa det engelske Marked. Jeg antager, adskillige ærede Medlemmer erindrer, hvad jeg husker fra mine Drengenaar, de trange Tider, der da var. Da var ethvert Budskab, der kom fra vor Udsending i England, en Lov, der skulde følges, selv i disse trange Aar. Hver Gang der fra England kom det Bud: Nu skal Smørret være saltet saaledes, nu skal Pergamentet være saaledes, nu skal Dritlerne være saaledes, nu skal der vejes saaledes og saaledes — saa var det en Lov, der havde, ja, mindst lige saa stor Gyldighed som en Lov, der var vedtaget her i Rigsdagen. Det var noget selvfølgeligt, at den Lov derovrefra skulde følges. Hver Gang det hed, at nu skal Flæsket saltes eller skæres paa den og den Maade, var der ingen, der vovede Kritik eller gjorde Indvendinger, det var en Selvfølge, at saaledes skulde det være. I hele denne Udvikling har vi udelukkende taget Sigte paa det engelske Marked, og der er Grund til i dette Øjeblik at glæde sig over, at dette engelske Marked i disse daarlige Tider, som Industri og andre Erhverv, Skibsfart og Handel har i England, har vist en saadan Købeevne, at det har kunnet aftage saa store Kvantiteter og aftage dem til saa gode Priser, som Tilfældet er i Øjeblikket.

Jeg skal dernæst vende mig til det andet Hovedmarked for vor Eksport, til Tyskland, der før Krigen var Hovedaftager af vort Overskud af Heste og Kvæg. Desværre er dette Land i Øjeblikket ude af Stand til at købe vore Landbrugsprodukter; Eksport til Tyskland er af Grunde, som vi alle kender, for Tiden praktisk talt